

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**S. Ioannis Damasceni Historia, De Vitis Et Rebus Gestis
SS. Barlaam Eremitæ, Et Iosaphat Indiæ regis**

Johannes <Damascenus>

Coloniæ, 1624

Caput II. De procerum regionum Principe, qui solitariam vitam amplexus
est.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45244

*Persecu-
tia Regis.*

gerentur. Ac deinceps noua supplicio-
rum genera comminiscebatur, atque
inuitata mortis genera minabatur, lit-
terasque ad omnes regionis ditioni suæ
subiectę partes mittebat, quibus & præ-
fectis, & Ducibus imperabat, vt tormē-
tis, atque iniquis cædibus, in homines
pietate præditos grassarentur. Præser-
tim autem, in præstantissimos quosque
monastici ordinis excandescibat, atq;
implacabile aduersum eos bellum exci-
tabat. Ob eamque causam piorum ple-
rique animo vacillabant: alij autem,
quia cruciatibus ferendis impares erāt,
nefario ipsius imperio parebant.

*Religioso-
rum con-
stantia.*

At verò monasticæ classis Duces at-
que antistites, partim ipsius iniquitatē
coarguentes ac refutantes, martyrio vi-
tam finiebant, atq; ad sempiternā bea-
titudinē perueniebant: partim in solitu-
dinibus, & montibus sese occultabant,
non tormentorum, quæ ipsis denuncia-
bantur, metu, verū diuiniore quodam
consilio ac prouidentia.

DE PROCERVVM REGIORVM

*Principe, qui solitariam vitam am-
plexus est.*

CAPVT II.

CVM itaque huiusmodi caligo In-
dorum regionem inuasisset, ac pij
& sancti

& sancti viri vndiq; vexarentur, impietatis autem propugnatores opibus, ac potentia florent, atque cruoribus, & victimarum nidore ipse quoque aer inficeretur, vnus è regionum satraparum principibus, animi fortitudine, corporisque magnitudine ac pulchritudine, ceterisque alijs rebus, quibus corporis elegatia, & animi generositas, tanquam certis quibusdam notis exprimi solent, alios omnes antecellebat.

Quam obrem cum impium illud editum audijset, inani hac atque humi serpente gloria & delicijs valere iussis, ad monachorum coetum sese aggregauit, atque in locis solitariis exulans, ieiunijs, & vigilijs, ac diligenti oraculorum diuinorum meditatione sensus suos apprimè repurgabat, animumque ab omni vitiosa affectione solutum & abductum, ea luce, quam tranquillitas à vitiosis affectionibus parit, illustrabat.

Rex autem, cum eum maiorem in modum diligeret, atque in honore, ac pretio haberet, vt hoc audiuit, de amici iactura dolorem animo cepit, vehementiusque aduersus monachos exarsit. Atque cum homines ad eum conquirendum quaquaersum misisset, & quem admodum vulgo dicitur, nullum non lapidem mouisset, quò eum inueniret,

*Princeps
quidam
Indicus
monasticam
vitam suscipit.
Apud monachos ieiunijs, vigilijs, ac diuinorum eloquiorum meditationi intentus.*

ali-

aliquanto post illi, qui ad eum inuestigandum missi fuerant, vt eum in solitudine commorari senserunt, ita perscrutati sunt, vt tandem eum arriperent, atque ad Regis tribunal sisterent. Rex autem, cum eum, qui quondam splendidis vestibus utebatur, atque in magnis delicijs vitam exiebat, tam viliter & abiectè amictum, ac religiosæ exercitationis asperitate afflictum, vitæque solitariæ signa haud obscurè gestantem conspexisset, mœrore simul, atque iracundiâ implebatur, atque ex vtroque affectu temperato sermone, ita eum allocutus est:

Ecce vestitus asperitas in monachis, & dura conuersatio.

Regis impii mundo addicti oratio.

O vecors, & demens, quid te adduxit, vt honorem cum ignominia, & illustrè gloriam cum turpi ac dedecoris pleno habitu commutares? Siccine tu, qui regno meo præeras, atque in copias meas imperium militare obrinebas, te ipsum puerorum ludibrium effecisti, ac non modò meæ amicitia memoriam ex animo procul eiecisti, verum etiam aduersus ipsam naturam imperum fecisti, ac ne tuorum quidem filiorum miseratione affectus, tum opes, tum omnem vitæ splendorem pro nihilo putasti, tantamque ignominiam tam luculenta gloria poriozem & præstabiliorem habuisti? Quidnam te ad hoc impulit, cuiusnam lucris spes, vt eum, qui Iesus nominatur

om-

omnibus Dijs atque hominibus antepones, ac duram hanc & supersticiosam vitæ rationem, suauissimam huiusce vitæ oblectamenti anteferres?

Hac oratione audita, vir ille Dei, lepida simul, ac placida & æquabili voce ad hunc modum respondit: Si sermones mecum conferere in animum inducis, O Rex, fac hostes tuos è medio Tribunali submoueas: ac tum de his rebus, quas intelligere cupis, tibi respondebo. Illis autem presentibus nullus mihi ad te sermo erit. Citra sermonem autem excrucia, obtrunca, fac denique quicquid lubet. *Mihi enim mundus crucifixus est, & ego mundo, ut ait meus Magister. Gal. 6.* Cumque Rex dixisset: Quinam tandem sunt hi hostes mei, quos me hinc *Ira & cupiditas à* ablegare iubes? *Iracundia, inquit ille, & cupiditas.* Nam ex primum quidem ab *tribunali-* omnium rerum parente, atque Archite- *bus ab-*cto ita productæ sunt, ut naturæ opitu- *ganda.* larentur, ac nunc etiam eandem ijs operam præbent, qui, non ut carni, sed ut spiritui consentaneum est, viuunt. In vobis autem, qui prorsus carnales estis, nec ullam spiritus partem habetis, aduersariæ exstiterunt, eaque; quæ inimicis & hostibus conueniunt, exequuntur. *Cupiditas* etenim, cum ei à vobis opera datur, voluptatem excitat: Cum autem

abo-

aboleatur, *iracundiam*. Proinde faceffant
 ipfæ hodierno die abs te: præfint autem
 ad eorum, quæ à me dicentur, auditio-
 nem ac iudicium, *prudētia & iustitia*.
 Nam si iracundiam, & cupiditatem de
 medio sustuleris, atq; earum loco pru-
 dentiam, & iustitiam induxeris, *verè o-*
mnia tibi dicam. Atque Rex his verbis
 est vsus: En petitioni tuæ cessi, atque cu-
 piditatem, & iracundiam è Concilio e-
 ijciam: dabo que operam, vt prudētia
 & iustitia interponantur.

*Prudētia
 & iusti-
 tia virtu-
 tes Regia.*

Iam igitur absque vlllo metu mihi ex-
 pone, vnde tibi hic error obortus sit, vt
 ea, quæ in vana spe posita sunt, ijs rebus,
 quæ manibus tenentur, atque oculis
 cernuntur, anteponas. Respondens au-
 tem Eremita dixit:

*Pij Prin-
 cipis re-
 sponso.*

Si intelligere cupis, O Rex, vnde hoc
 primùm mihi animo iniectum fuerit,
 vt caducas res contemnerem, ac me to-
 tum sempiternarum rerum spei trade-
 rem, audi. Olim, cum adhuc iuuenili æ-
 tate essem, bonum, ac salutare verbum
 audiui, cuius vis maiorem in modum
 me rapuit, ipsiusque memoria, diuini
 cuiusdam seminis instar, pectori meo
 insita, ita permansit, vt nunquam à me
 diuelli potuerit: adeo vt & radices ege-
 rit, & germen ediderit, ac maturo tem-
 pore fructum in me tulerit. Huius autē
 verbi

*A teneris
 assuescere
 vultum
 est.*

verbi hæc vis erat; *Excordes*, inquebat ille, *ac stolidi homines*, animo ita comparati sunt, ut ea qua sunt, perinde ac si non sint, aspernentur: Ea autem qua non sunt, perinde ac si sint, amplectantur, ac mordicus retineant. Qui autem eorum qua sunt, dulcedinam minimè degustauit, is eorum, qua non sunt, naturam perfectam habere non poterit. Hanc porrò nisi exploratam habuerit, quonam modo ea contemnet, ac pro nihilo putabit? Porro per ea, qua sunt, hæc oratio sempiternas res, atq; à iactatione alienas intelligebat: Per ea autem qua non sunt, hanc vitam, & delicias, ac mendacem prosperitatem: quibus, O Rex, heu, cor tuum malè affixum est: Egoq; item quondam ea complectebar. Verùm huius sermonis vis, animum meum sine vlla intermissione vellicans, mentem, quæ mei principatum tenet, ad id quod melius erat eligendum excitabat. Cæterùm lex peccati, cum mētis meæ lege pugnans, ac velut quibusdam compedibus me vinciens, per affectum erga res præsentem, captiuum tenebar.

Cùm autem Saluatoris nostri benignitati ac bonitati me ex hac acerba captiuitate vindicare placuit, atque ipse menti meæ ad superandam peccati legem robur addidit, oculosque meos aperuit.

*Error
mortalis.*

*Æterna
sunt, cadida
ca non
sunt.*

*Certamã
forte.*

*Christi lu-
mine tene-
bra seculi
fugantur.*

*Matt. 7.
Monachis
mus via
compedio-
sa & fa-
cilis, per
quam in
hoc corpo-
re fragili*

peruit, vt mali ac boni delectum habe-
rem, tum scilicet, inquam, animad-
uertit, ac vidi presentia omnia vanita-
tem & afflictionem spiritus esse, quem-
admodum etiam sapientissimus Salo-
mon quodam loco dixit. Tum peccati
velamen è corde meo sublatum est, ar-
que obscuritas ea, quæ ex corporis cras-
sitie animo meo incumbibat, discussa,
& dissipata: atque cuiusnam rei causa
procreatus sum, agnoui: Mihiq; facien-
dum esse, vt per mandatorum observa-
tionem ad summum illum rerum om-
nium effectorem ascendam. Quapropter
relictis omnibus rebus, cū securus sum.
Gratiasque Deo per IESVM CHRISTVM
Dominum nostrum ago, quod me ex-
luto, & lateritio labore, ac crudeli, &
pestifero tenebrarū huius seculi princi-
pe liberarit, viamque mihi compendia-
riam, & proliuem ostenderit, per quam
in hoc fictili corpore angelicam vitæ ra-
tionem amplexari possim. Cuius adipi-
scendæ studio, arctam hanc, & angu-
stam viam ingrediendam mihi duxi, sic
videlicet animo constitutus, vt præsen-
tium rerum vanitatem atq; instabilem
earum iactationem, & conuersionem,
vehementer improbem, neque adduci
possim, vt credam aliud quicquam, præ-
ter id quod verè bonum est, bonum ap-
pellan-

pellandum esse. A quo tu, O Rex, miserè te abruptisti, ac sciunxisti. Ea que de causa nos etiam à te disuncti ac distracti sumus, quoniam tu in perspicuum, & indubitatum exitium ruis, ac nos in idem periculum præcipites ferri cogis. Nam quandiu in sola mundi militia censebamur, nullam officij partem prætermittebamus. Ac tu quoque optimus testis eris, nos nec negligentia, nec sordidie nomine ynquam esse notatos, ac reprehensos.

Posteaquam autem id quoque, quod omnium bonorū caput est, hoc est *Pietas omni- tatem*, nobis extorquere, Dei que detrimento (quod detrimentorum omnium *caput.* extremum ac grauissimum est) nos afficere studuisti, nobisq; interim honores ob eam causam in nos collatos, atque amplissima beneficia, in memoriam reuocas, qui fieri potest, vt non optimo iure te veri boni inscitia laborare dicā, vt qui omnino hæc inter se componas, pietatem scilicet erga Deum, cum humana amicitia, & gloria instar aquæ defluente? Quoniam item modo in hac re socij tibi futuri sumus, ac non contra, tum amicitiam, tum honorem, tum liberorum amorem, & si quid aliud maius esset aspernabimur, cum te, O Rex, in Deū sceleratè gerere conspiciamus, qui

*angelicā
quis po-
test duce-
re conuer-
sationem.*

*Pietas om-
nis bonæ
caput.*

qui tibi ipsum esse, & spiritum ducere præbuit, qui est Christus Iesus omnium Dominus: qui cum principio careat, eiusdemque cum Patre æternitatis sit, cælosque ac terram sermone procreavit, hominem tamen suismet manibus effinxit, eumque immortalitate coronavit, Regemque omnium rerum, quæ in terra sunt, constituit, eique quod omnium rerum præstantissimum erat, hoc est Paradisum, tanquam regiam quandam aulam, attribuit. At ille invidia deceptus, & in fraudem inductus, & voluptatis illecebris delinitus, his omnibus miserè deiectus est: Et qui prius beatus censebatur, miserum spectaculum præbebat, lachrymisque ob acceptam calamitatem dignus erat.

Verum enimverò is, qui nos effinxerat ac procreauerat, benignis rursus oculis manuum suarum opus conspicatus, nullam diuinitatis sue mutationem suscipiens, nostræ salutis causa, id quod nos sumus, citra peccatum factus est, atque crucem, & mortem sponte subiens, hostem eum, qui iam inde ab initio generi nostro inuidebat, prostravit, nosque acerba illa captiuitate liberatos in priorem libertatem pro sua erga nos bonitate restituit, eoque rursus, vnde nos inobedientia exturbauerat, ob suam erga nos

*Adami
lapsus.*

*Genes. 3.
Sap. 2.*

*Christi
victoria.*

ga nos humanitatem reduxit, maioreq;
quam antea honore profecutus est.

Hunc igitur, qui nostra causa tot cruciatus pertulit, tantisq; rursus nos beneficijs affecit, hunc, inquã, ipse reijcis, atq; eius crucem dicterijs infectaris, totusq; corporis delicijs ac perniciosis affectibus affixus, ignominiosa, ac turpitudinis plena simulacra Deos appellas. Nec te ipsum duntaxat à cœlestium bonorum coniunctione abstraxisti: verum etiam omnes, qui tuis imperijs obtemperant, ab ea remoues, atque in animæ periculum cõijcis. Quocirca velim noscascas, me minimè commissurum, vt tibi paream, in eademque tecum erga Deum ingratitudine verfer, atque cum, qui præclare de me meritus est, mihi que salutem attulit, abiurem, etiam si feris me laacerandum, & absumendum obijcias, aut gladio, & igni me addicas: quæ quidem in tua potestate sita sunt. Neque enim mortem extimesco, nec præsentia expeto: quippe quæ perquam imbecilla, & vana esse compertum habeam. Quid enim in ipsis vtilitatis est? quid quod stabile sit, ac diuturnum? Neque id solum: verum etiam, tum quoque cum ad sunt, ingens ipsis ærumna coniuncta est, ingens mœror, ingens & perpetua sollicitudo. Siquidem eorum voluptati ac per-

*Quis nos
separabit
à chari-
tate Chri-
sti.*

*Præsentio
rerum va-
nitas, &
instabili-
tas.*

ac perceptioni nihil nō mœstitiæ ac doloris adnexum est. Ipsorum diuitiæ, paupertas sunt: ipsorum sublimitas, extrema deiectio. Quisnam autem eorum mala enumerâdo consequi possit? Quæ quidem paucis verbis Theologus meus mihi demonstrauit, his verbis vtens: *Totus mundus in maligno positus est: Ac rursus: Nolite diligere mūdum, neque ea quæ in mundo sunt. Quoniam omne quod in mundo est, aut est concupiscentia carnis, aut concupiscentia oculorum, aut superbia vitæ. Et mundus transit, & concupiscentia eius. Qui autem facit voluntatem Dei, manet in æternum.*

1. Ioan. 5.
& 2.

Mundi
miseria
& mali-
tia.

Religioso-
rū mutua
charitas.

Iac. 1.
1. Cor. 2.

Psal. 52.

Hanc igitur ego bonam Dei voluntatem quærens, omnia pro derelicto habui, cum ijsque me coniunxi, qui eadem cupiditate tenentur, atq; eundem Deum expetunt. Inter quos non similitas est, non liuor, non mœtiores, & curæ: sed omnes idem curriculum obeunt, vt ad sempiternas eas mansiones perueniant, quas luminum pater ijs, à quibus amatur, præparauit, hos ego pro Parentibus, hos pro fratribus, hos pro amicis & familiaribus habeo. Ab ijs autem, qui quondam amici mei ac fratres erant, elongaui fugiens, & mansi in solitudine, Deum expectās, qui saluum me fecit à pusillanimitate spiritus & tempe-
stare.

Hæc

Hæc cum ita commodè ac iucundè à Dei homine dicta essent, Rex iracundiâ quidem impellebatur, ac sanctum virum acerbis supplicijs excruciarî cupiebat: rursus autem se reprimebat, atque id aggredi cunctabatur venerandâ ipsius dignitatè ac splendorem veritus. Sermonem vero excipiens, his cum verbis cum est allocutus.

Vndiq; ô miser, exitio tuo studuisti, *Regis impij responsum.* ut qui ad ipsum, fortunâ, ut videtur, te impellente, tum mentem, tum linguam acueris, ac proinde obscuram quandam atq; inanem verborum nâniâ effuderis. Ac nisi sermonis principio me tibi facturum recepissem, ut è medio concilio iracundiam depellerem, nunc carnes tuas in ignem coniecissem. Quoniam autem ipse anteuertens, tibiq; cauens, huiusmodi verbis me obuinxisti, audaciam tuam, ob pristinam meam erga te amicitiam fero. Quamobrem exurge, atq; ab oculis meis profuge. Non iam te videbo, sed malè maetabo.

Ita egressus Dei homo in solitudinè secessit, mœrore quidem eo nomine affectus, quod martyrium minimè obijisset, cæterum nullo non die, quantum ad conscientiam attinet, martyrio fungens, atq; aduersus principatus, & potestas. *Ephes. 6.*

C res,

50 BARLAAM ET IOSAPHAT
tes, aduersus mundi rectores tenebrarum
huius seculi, aduersus spiritalia nequitia,
vt ait beatus Paulus, *dimicans*. Cum igitur
ille abiisset, Rex grauiore iracundia
concitatus, ac rionem persecutionem
aduersus monasticum agmen exercere,
maioreq; honore simulacrorum cultores
ac sacerdotes afficere cœpit.

DE NATIUITATE IOSAPHAT:
quidque de eo Astrologi praxerint.

CAPVT III.

CUM autem Rex in tam graui errore
atq; impostura versaretur, nascitur
ei elegantissima forma filius, atq; ex ea
pulchritudine, quæ ipsi affusa erat, id
quod futurum erat præsignâs. Sic enim
sermone ferebatur, in illa terra puerum,
pari pulchritudine, ac venustate nusquã
exitisse. Rex autem ob pueri natiuitatem,
maximo gaudio perfulsus, cū Iosaphat
nominauit: atq; ad idolorũ templum
demens se contulit, vt dementiorib. sacrificia
offerret, laudesq; ad edendã grati animi
significationem persolueret: ignorans
nimirum, quisnam bonorum omnium
verè author esset, ad quẽ spirituale
sacrificiũ adhiberi deberet. Ille igitur
rebus inanimis, & surdis filij ortũ
acceptum

*Iosaphat
pulchritudo.*